

at Staten opretholder det og aarlig maa styde betydelige Summer til. Derfor mener jeg, at vi have virkelig Interesse i at bevare Kvaliteten af de Præstationer, som det kongelige Theater fremfører, og den Betydning, hele Sagen har for mig, ligger deri, at vi værne det kongelige Theater mod den Konkurrence, til hvilken den ærede Ordfører bestandig henviste os, idet han sagde, at det kongelige Theater kunde vedblive at spille et Stykke, selv om andre Theatre samtidig opførte det; men det vilde føre til en Nedsættelse af Præstationerne; thi saa blev det meget let for Privatheatrene, maaske ved Tilbud om høiere Lønninger, at erhverve enkelte Skuespillere, som kunde trække Publikum til sig og gjøre enkelte Roller i Stykket morsomme; men det er ikke værdigt for Theatrene og navnlig ikke for det kongelige Theater at komme ind paa den Maade at spille paa. Det bør være saaledes, at Stykkerne faae en fuldstændig og god Udførelse. Det kunne de ikke faae, naar Repertoiret har det Omfang som det, det kongelige Theater skal gjenmemspille i 10 Aar. Det er denne Tidsgrænse, som gjør, at Theatrets Repertoire vil gaa tabt. Det er den, som gjør, at jeg har sluttet mig til det Vædringsforslag, som er stillet af to ærede Medlemmer og mig. Men naar den ærede Ordfører gjentagende henviste os til denne Forandring i Eftertryksloven, som et andet Sted er bebudet, saaledes at Retten til Opførelsen af dramatiske Stykker skulde bevares ikke i 30 Aar efter Forfatterens Død, men i 50 Aar, saa have vi den jo for Resten ikke endnu. Forholdet vilde jo ganske vist stille sig anderledes, naar vi havde den, saa kunde man paa en helt anden Maade tage den under Overveielse, end vi nu ere i Stand til. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det er en Bestemmelse, som jo slet ikke træffes til Gunst for det kongelige Theater, eller som kan benyttes som Kompensationsmiddel i denne Sag. Det er en Bestemmelse, som gives til Gunst for Forfatterne, det er den literære Eiendomsret, der derved faar en meget væsentlig Udvidelse, det er en Anvendelse af den Sætning, at Arbejderen har Krav paa at faae hele Udbyttet af sin Virksomhed. Det er det, som man her vil, derfor vil man have, at Arvingerne efter en Forfatter skulle bevare Retten til Stykkets Opførelse længere, end hidtil har været Tilfældet. Der er en Ubillighed til Stede i, at denne Ret falder saa hurtigt bort. Jeg er overbevist om, at man senere vil komme til i endnu høiere Grad at udvide denne Tidsgrænse for den literære Eiendomsrets Bevarelse. Man vil

ganske sikkert komme til at udvide den betydelig, idet man tidligere ikke har havt Die for, at der her er en Eiendomsret, som er værd at beskytte, og Lovgivningen paa dette Omraade er jo noget forholdsvis Nytt. Det er altsaa et andet Henhyn, som her gjør sig gjældende, og det kan slet ikke benyttes til at sige, at det kgl. Theater opnaar Noget derved, thi det gjør det kgl. Theater slet ikke. Det er jo nemlig klart nok, at, naar man forlænger denne Tidsgrænse for den literære og den dramatiske Eiendomsret, saa bliver det nødvendigt for det kgl. Theater at yde Bederlag derfor til de Paagjældende. Det kgl. Theater kan selvfølgelig ikke udenvidere tilegne sig de 20 Aar, der derved vilde vinde, det er Noget, der maa vederlægges, saa det er Forfatterne, det vil komme til Gode. Jeg maa derfor vedblivende anbefale at stemme for det af os stillede Vædringsforslag.

Formanden (Høgsbro): Der er begjært Afslutning af Forhandlingerne, men hvis Ingen ønsker Ordet, vil denne Begjæring ikke komme under Afstemning.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

1) Underændringsforslag under Nr. 2, af Udvalgets Mindretal (Hage og Halkier)

Ordene i § 1 „Stuespil eller Opera . . . Trup“ forandres til: „maa opføres Stuespil paa fremmede Sprog (hvortil dog ikke henregnes norsk eller svensk) eller optræde noget udenlandsk Opera- eller Balletpersonale“.

forkastedes med 48 St. mod 15.

2) Underændringsforslag til § 2 af Klein, G. F. Larsen og Charling.

Iste Stykke affattes saaledes:

„Et privat Theater maa dog ikke opføre noget til det kgl. Theaters Repertoire henhørende Stykke i de første 10 Aar efter denne Lovs Træden i Kraft og senere kun, forsaavidt det kgl. Theater ikke har bragt Stykket til Opførelse i de sidste 20 Aar for den paagjældende Saison gaaende Aar, samt forsaavidt det ikke kontraktmæssig er erhvervet af det kgl. Theater for en Tid, der gaar ud over det omspurgte Tidspunkt.

forkastedes med 47 St. mod 10.